

Frédéric Sausset: Sen, který mi zachránil život

Automobilový svět propojený s tělesně postiženými zaznamenal další krok kupředu. Máme kvadruplegika, který řídí automobil pomocí speciální přilby vybavené čidly. Máme bezruké řidiče, kteří řídí v běžném provozu vůz nohama. Je tu mladý závodník, který s protézami úspěšně míří ke svému cíli – jezdit Formuli 1. A teď vám představíme automobilového závodníka, který po amputaci všech končetin dal dohromady vlastní závodní tým a úspěšně absolvoval vytrvalostní závod 24 hodin Le Mans.

Frédéric Sausset se narodil v roce 1969 a stal se úspěšným podnikatelem v oděvním průmyslu. V roce 2012 dostal bakteriální infekci, která postupovala velice rychle. Aby mu lékaři zachránili holý život, museli mu amputovat všechny čtyři končetiny. Svět se mu obrátil vzhůru nohama.

Frédéric potřeboval najít nějaký cíl, proč by měl dál žít v tomto stavu. A našel ho! Vzal si do hlavy, že se zúčastní slavného závodu 24 hodin Le Mans jako závodník. S pomocí několika sponzorů a vlastního finančního vkladu založil tým Sausset Racing Team. V roce 2016 se do závodu kvalifikoval na speciálně upraveném voze Morgan LM P2, který pro něj upravila firma Ligier Automotive. Jeho žádostí o povolení startu se zabývala FIA, a když mu dala zelenou, Frédéric se krok po kroku blížil svému cíli. A pak přišel 16. červen 2016, kdy vytvořil posádku s profesionálními jezdci Christophem Tinsseauem a Jeanem Bernardem Bouvetem a postavil se na start slavné čtyřicetihodinovky. O den později jeho tým odmělval šachovnicový praporek v cíli. Ne sice na prvním místě, ale pro Frédérica a jeho spolujezdce to bylo velké vítězství. Stal se prvním kvadruplegikem v historii, který se postavil na start a tento slavný závod dokončil. Nás tento příběh hodně zaujal, a proto jsme Frédérica poprosili o rozhovor. Protože nemluví anglicky, překládal nám ho tiskový mluvčí Mat Fernandez.

• Málem jste přišel o život po rychle postupující infekci. O co šlo?

Tehdy jsem se docela nevěnně škrábl do prstu. Během necelých 48 hodin jsem byl napaden agresivní bakterií, která „požírala“ maso uvnitř mého těla, a já jsem upadl do kómatu. Nějakou dobu to doktorům trvalo, než přišli na to, co za infekci

jsem to vlastně chytil. Amputace všech končetin byla jedinou možností, jak zabránit kontaminaci celého těla a mé smrti. Za pár hodin by napadla i ostatní orgány v mém těle.

• Nabídlí vám umělé končetiny? Nebo jste je vůbec nechtěl?

Na trhu samozřejmě jsou různé varianty umělých rukou a nohou a já jsem jich pár vyzkoušel, ale bylo to hodně bolestivé a vyčerpávající, takže jsem je zatím odmítl. Technologie jde ale rychle kupředu a já

doufám, že se objeví něco, co nebude tak zatěžující. Zatím nosím pouze umělé předloktí pravé ruky, které používám při řízení nebo při rozdávání autogramů, ale nenosím ji permanentně.

• Jak hodně a v jakém směru se váš život po amputaci končetin změnil?

Samozřejmě že to byla obrovská změna. Když jsem ležel bez končetin na nemocniční posteli a celý zoufalý si říkal, co vlastně budu dělat, přišel mi jasný záměr: zúčastnit se závodu ▶

24 hodin Le Mans. Byl to pro mě klíčový okamžik, který mi vrátil chuť do života. Věděl jsem, že si tento cíl buď splním, nebo pro mě nemá smysl dál žít.

• **Jste podnikatel. Pořád ještě řídíte svoji firmu? Pomohla vám vaše účast v Le Mans získat více zákazníků?**

Ano, pořád jsem šéfem své firmy a dělám úplně všechno: od obvyčejného záso-

bování obchodů – jezdím svým kamionem – až po manažerské záležitosti. Moje účast v závodě mi ale nějak výrazně v podnikání nepomohla. To ale nebyl můj cíl.

• **Od obvyčejného řidiče k závodníkovi v Le Mans je docela velký skok. Byl jste motoristickým fanouškem i předtím?**

Byl jsem velkým motoristickým fanouškem dávno před amputací končetin, ale

nebyl jsem závodním jezdcem. Vytvořil jsem vlastní tým kolem sebe právě proto, abych si splnil svůj velký životní cíl a zúčastnil se v roce 2016 závodu 24 hodin Le Mans. Rozhodně to nebylo pro peníze.

Potom jsem vytvořil další tým, v tom ale působím pouze jako manažer. Jezdí za něj tři postižení piloti: Francouz ►

Ben Moussa bez levé ruky, Belgičan Nigel Bailly, který je od pasu dolů ochrnutý, stejně jako třetí závodník – Japonec Takuma Aoki. Všichni tři pojedou Le Mans v letošním roce (19.–20. září 2020 – pozn. red). Proto jsem založil vlastní akademii s názvem La Filière Frédéric Sausset, jejímž cílem je – v rámci programu Road To Le Mans – tyto tři jezdce připravit na zmíněný závod. Chceme všem ukázat, že tělesné postižení není problém ani v automobilových závodech. Můžeme být stejně dobří jako ostatní jezdci a jet stejně rychle, ne-li rychleji než někteří z nich.

• **Než jste se zúčastnil vlastního závodu 24 hodin Le Mans, měla FIA nějaké speciální podmínky pro vydání závodní licence?**

Do závodu jsem se přihlásil pod vlajkou Garage 56, což je legendární garáž na konci depa (dříve startovalo jen 55 aut, dnes 60), kde mohou startovat inovativní auta. To nám umožnilo více flexibility, ale jinak to nebylo nijak dramaticky odlišné od ostatních jezdců, se kterými jsem musel soupeřit. Byl to dlouhý proces – od rozhodnutí splnit si sen v roce 2012 až k realizaci uběhly čtyři roky. Během té doby jsem hodně testoval ve spolupráci se společností Ligier Automotive. Její odborníci mi upravovali a připravovali vůz podle mých návrhů. Takže bylo dost času se na závod připravit jak po jezdecké stránce, tak po té technické. Navíc jsem se účastnil závodů v nižších třídách – chtěl jsem jen dokázat, že jsem schopen s ostatními držet krok. V roce 2015 jsem mohl jet ve speciálně upraveném prototypu jedno zkušební kolo během volného tréninku v Le Mans.

• **Byli vaši spolujezdci také tělesně postižení? Dostal jste nějakou finanční podporu od společností, které vyrábějí**

pomůcky pro lidi s tělesným postižením?

Ne, moji spolujezdci nebyli tělesně postižení a neměl jsem žádnou podporu od podobných firem. Technologii, kterou

jsem měl ve svém voze, jsem s podporou týmu vyvinul sám.

• **Měl jste prý speciální vystřelovací sedadlo, které by vám mělo pomoci dostat se bleskově z vozu v případě nehody. Musel jste mít i speciální volant a ovládání. Jak probíhala výměna jezdců?**

Ano, sedadlo jsem musel nejprve otestovat, protože by mi opravdu šlo v případě nehody o život. Sám bych se z rozbitého nebo – nedej bože – hořícího vozu nedostal. Povinností jezdce je dostat se z auta za sedm sekund, což já bych normálně nezvládl. Zastávky jsme tedy měli delší a výměna probíhala složitěji než u jiných týmů. Když jsem nastupoval do vozu či z něj vystupoval já, museli mě přikurtovat a speciálním jeřábem spouštět nebo vytahovat z kokpitu. Měl jsem speciální nástavec na volantu, abych jej mohl ovládat protézou pravého předloktí, a speciální ovládání u steh, kterými jsem ovládal akcelerační a brzdy. Pak už to jede jako normální auto. Ze 60 startujících jsme dojeli 38., což bereme jako velký úspěch.

• **A co plánujete dál po tom, když jste si splnil životní sen?**

Hodlám se jako jezdec do Le Mans vrátit, ale pro tentokrát je mým cílem uspět v závodě se svým týmem tělesně postižených jezdců.

• **Kolik toho s pahýly zvládnete sám v běžném každodenním životě? Pomáhá vám někdo?**

Pomáhá mi moje manželka a také osobní asistent. Ale mám jinak dost schopností, abych mohl řídit svoje vlastní auto, najedl se přiborem z talíře, napil se a dělal zkrátka všechno ostatní, co k životu patří.

Foto: archiv Frédérica Sausseta

*Autoři: Vít Formánek
a Eva Csölleová*

